

סיפור מסע

לצערי איציק מהיפית ויזהר נוי לא השתתפו במסע מה שמטיל על כתפיי הצרות את העומס לכתוב את סיפור המסע - דבר שאני פחות טוב בו מאשר בתכנון ארגון וניהול המסע. אבל זה מה יש.

ומה שלא עוזר זה שעל האירוע בטאטוי הרבה יותר קשה לכתוב מאשר האירוע בקוואלה מהטעם הפשוט שהיה אירוע ואי אפשר להסתלבט על המארגנים, זה תמיד הכי קל...

אז ככה, רשימת המטוסים והמשתתפים הצטמצמה קצת, מה שהגיוני בשלהי הקיץ. נשארנו 4 מטוסים ו-15 משתתפים: 2 נבאחו ו-172. חברים, מי שלא בא הפסיד בגדול !!!

הטיסה לטאטוי הייתה שגרתית. הלג לרודוס הפתיע עם רוח גב קלה. איפה נעלמה רוח האף הידועה של הבוקר?

טוב, זה לא המקום להתלונן....
החשש של צוות ה-172 השני שלא יצליחו להגיע לטאטוי התבדה. גם רוח הגב וגם העובדה שהיוונים עדיין בשעון קייץ עזרה. ממילא חיכינו ברודוס ולא המראנו כיוון שיכלו לקבל אותנו בטאטוי רק משעה 16:00 (עד אז היו אימונים לקראת המופע האווירי) ניצלנו את הזמן לשתייה אוכל ודיבור מה מחכה לנו. כמובן שעברנו שוב ושוב על התיב לטאטוי, על נהלי הכניסה וכד'.
הבחירה ביום שישי התגלתה כמצוינת, רודוס די נטוש והטיפול בנו מהיר. היעדר האגרות עוזר ללוח הזמנים ובעיקר למצב הרוח...
עולים למגדל להגיש את תכנית הטיסה, ונחמד לראות את ארבעת המטוסים חונים ברחבת ה-General Aviation.

הגענו לטאטוי, התדלוק מחביות מה שמחייב הסעה לעמדת התדלוק ולאחר מכן הסעה לחנייה. הכל מתנהל ביעילות יחסית ותוך זמן לא ארוך מוכנים לתזוזה. המארגנים מסייעים אותנו לאזור ההתכנסות, שם מקבלים אותנו בקבלת פנים מאד חמה וכל השמות שמאחורי המיילים ושיחות הטלפון האינסופיות מקבלים צורה וחיוך. מקבלים תגים ומתעדכנים לתכניות למחר ומחרתיים. וזהו. אתם מוכנים לתזוזה? שאלו אותנו, כן, איפה האוטובוס? נסע.... לקחו אותנו לשער הבסיס ושם חיכו מוניות. אפילו נהג נוכל (היחידי במסע כולו) לא הצליח לעבוד עלינו ובטח לא להשביט את השמחה.

הגענו למלון, ומה נאמר – נראה מבטיח. המלון בכיכר המרכזית של אתונה, כיכר Syntagma, ממול הפרלמנט, הכיכר שוקקת וצבעונית, ירוקה ונעימה. בערב יוצאים למסעדה ונדהמים: משבר כלכלי? איפה? העיר שוקקת, בתי הקפה מלאים, המסעדות מלאות, אנשים שמחים ברחובות, לא תל אביב אבל לא רחוק!

האוכל טעים, לא יקר, מזג האוויר מבטיח, והאקרופוליס ניבט מכל פינה משקיף מואר על העיר כולה. ליל ירח מוסיף הרבה לאווירה. מחכים למחר !

Tatoi Air Show

למודי אכזבה מהאירוע בקוואלה בתחילת הקיץ, לא ידענו למה לצפות. האתר נראה אתמול מבטיח, אבל מי יודע....

נסענו לאתר, הדברים מתחילים לקבל צורה. מראים לשומרים בשער את התגים והמונית מורשית להיכנס לבסיס, ומצטרפת לטור מסודר שמונחה לאיזור ההתארגנות. לא אושקוש אבל מסודר ומאורגן. הרוח החזקה מוסיפה חששות אבל הם מתבדים לאט לאט. השדה הומה אדם, הדוכנים שוקקים, מוצאים את החברים מ AOPA Hellas שמאד שמחים לראות אותנו, והדאון שנגרר כשהגענו משתחרר מהגורר ומתחיל במופע אירובטי יפה, בעיקר לאור הרוח החזקה והתנאים הקשים. וכך ממשיך רצף של מופעים ותרגילים במשך כל היום. לא אושקוש ואפילו לא Sun-n-fun אבל בהחלט יפה!

היו תרגילים של מבני אולטרלייטים, היה הפילטוס שעשה תרגילים מדויקים, צוות איטלקי שהפליא בביצועיו, הליקופטרים של הצבא (שהיו גם בתצוגה קרקעית וניתן היה להיכנס למסוקים ולקבל הסברים מאנשי הצוות), היו מבנים יפים של מטוסים אירובטיים והיה אקסטרה 300 שהפליא בביצועים כמעט מיקי גולן. היה גם מופע צניחה חופשית עם דגל יוון, אבל בלי ההמנון ברקע כך שלא זכינו לראות את הנגיעה בקרקע עם הצליל האחרון של ההמנון.... בקיצור – היה כיף.

ישבנו באיזור שהיה שמור לצוותי אוויר ואנשים חשובים, ולאחר מכן גם הכניסו חלק מאיתנו והחלק האחר התגנב לאיזור ה VIP, שם גם זכינו לאוכל ושתייה חופשיים, שם גם פגשנו את יולי עם הבן החמוד שלה, שכרגיל אהבה לראות אותנו והרעיפה חיבוקים על כל מי שרצה....

בשעה 15:00 עייפים מיום שלם של מופעים, רוח וחול, החלטנו שמספיק ולא חיכינו לעוד קטע שהיה מתוכנן משעה 17:30 עד 18:30, בעיקר משום שרצינו להספיק להתקלח ולנוח קצת לפני הארוחה החגיגית שתוכננה לשעה 21:00 במוזיאון האקרופוליס.

גם לקראת ארוחת הערב היו לא מעט חששות: חלקנו זוכרים את הארוחה שלא הייתה בקוואלה, והחשש תמיד קיים. החלטנו לטייל מהמלון למוזיאון האקרופוליס, ברחובות הציוניים והיפים, ואלי ענבר הוביל אותנו במקצועיות ובחן והגענו כמה דקות לפני 21:00 למוזיאון. הדלתות הסגורות לא הוסיפו לתחושת הבטחון, והחששות התגברו. אולם באותו דיוק שהתנהל האירוע כולו, בדיוק ב 21:00 נפתחו הדלתות ונכנסנו פנימה.

הארוחה הייתה מאד מכובדת, לא ספרתי אבל כ- 100 מוזמנים, האוכל טוב והאווירה נהדרת, המלצרים מילאו שוב ושוב את כוסות היין האדום או הלבן, ובסוף הארוחה הצוות האיטלקי שרוצה מאד לבוא לארץ ליום התעופה הבא, הביא תמונה שלהם חתומה על ידי כל אחד מהטייסים, עם הקדשה קצת בעייתית ותאר קצת גבוה למארגן המטס הישראלי...

בין לבין מקנחים במסעדה טובה, האוכל כאמור טוב ולא יקר וגלידת האגנ-דז טובה בכל מקום.

בבוקר נפרדנו מהמלון המפואר ומארוחות הבוקר המפנקות. בצ'ק אאוט חיקתה לנו הפתעה נוספת: אמנם זה נאמר מראש אבל לא האמנתי: המארגנים מימנו את החדר של ראש המשלחת !!! שילמתי את האקסטרוות בלבד ובכסף שחסכתי הזמנתי את כל משתתפי המטס לארוחת צהריים על חשבון המארגנים ! נסענו לשדה התעופה. היעילות של המארגנים נשמרה גם בסיום ובכניסה לשדה חיקתה לנו המכונית שהסיעה אותנו למטוסים. התיאום עם היוונים עבד מצוין לכל אורך המטס.

מתארגנים בניחותא, היוונים באים להיפרד, אנחנו מודים להם והם לנו. הם מאד אהבו את ההגעה שלנו. בכלל, הגיעו לאירוע כפול ממה שציפו – 20,000 איש, הצלחה ענקית מבחינתם, ומתכננים לשנה הבאה.

נחמד מאד שאין אגרות, אין טופסולוגיה, אין מעבר במכונת שיקוף.... יורדים מהאוטו, נכנסים למטוס וטסים. אמריקה !!! בעצם – יוון....

השדה בקסטוריה נפתח רק בשעה 14:00 זמן מקומי. שתי הססנות 172 תגמענה את המרחק של 186NM בקצת פחות משעתיים, בעוד שצמד הנאבאחוס יעשו זאת במעט יותר משעה, ולכן הססנות ממריאות ב 12:30 בעוד שהדו מנועיים ממתינים וממריאים ב 13:15. בדרך, חלף אחד המהירים את אחת הססנות, מה שנתן הזדמנות לצילום יפה של הססנה:

מתקרבים לקסטוריה. נופי צפון יוון ההררית המיוערת וזרועת האגמים מהמם.

הבקורות בדרך צבאיות, יעילות ומקצועיות אבל קשוחות. עוברים מעל 2-3 שדות צבאיים: ממש מעל השדה !! רק לחשוב על קבוצת מטוסים יוניים שבמירשה רגיל לגמרי טסים בנתיב משדה דב מעל תל נוף חצור וחצרים עד לאילת... **אחת הססנות מעל בסיס חיל האוויר לריסה:** דבר נוסף שתמיד מעניין: הבקורות הצבאיות תמיד מקצועיות, יעילות ומבוגרות: לא חיילים צעירים אלא מבוגרים ומנוסים. נקודה למחשבה?

מתקרים לקסטוריה. נופים מהממים אבל צריך להתרכז בנחיתה. נראה שהפקחית לא מבינה איך נפלו עליה פתאום 4 תנועות, ועוד עם אותות קריאה מוזרים כאלו...

4 תנועות בבת אחת – ממש בלאגן. אחד נחת והיא שואלת איפה הוא.... 2 בפייל ארוך ו 3 בפייל קצר.... אז כנראה זה הפוך. אנחנו מתערים בקשר עושים סדר והכל בא על מקומו בשלום.

הצוות של אולימפיק – 2 בחורות שיכלו בקלות לזכות בכמה תחרויות יופי, יעילות והכל נגמר בכמה דקות. לוקחים את הרכבים השכורים ויוצאים לכיוון המלון בדרך עוצרים לתדלוק. הבחור מסוכנות השכרת הרכב לוקח אותנו לתחנת הדלק ומשם למלון. נחמדות מכל פינה.

מגיעים למלון ודי מהר מבינים למה קיבל ציון 9.5 ב TripAdvisor. סוזן ואלי מצאו את המלון הזה ומגיע להם חח גדול על זה !!

המלון ממוקם אמנם לא ממש במרכז העיירה אבל במרחק 4 דקות נסיעה, נופי האגם נשקפים מהמרפסת ואי אפשר לשבוע מהם.

אגב, במחיר לילה אחד במלון באתונה אפשר להיות במלון הזה בערך שבוע....

המלון שייך ומנוהל על ידי אישה מרשימה שכשמתחילה לדבר לא מפסיקה, אבל דברי נעים. בהתרגשות רבה סיפרה לנו על גורל יהודי קסטוריה, כמה היו קשורים וכמה היה טוב, ושנחנו חייבים לראות את האנדרטה שהקימה ראש עיר יהודייה בשם לוי לזכר יהודים אלו. למחרת חיפשנו ומצאנו את האנדרטה והיה אכן מרגש ועצוב גם יחד.

רחצה מהירה וכבר יוצאים לטייל באיזור. מחפשים מסעדה טובה בטבע והילדונת בקבלה שולחת אותנו למקום יפה על גדת נהר ושיש שם אוכל מצוין. למחרת שאמרנו לה שהמקום אכן מהמם אבל המסעדה סגורה היא אמרה שהיא יודעת אבל חשבה שנרצה לראות איזה מסעדה נחמדה ממוקמת בנוף מהמם.....

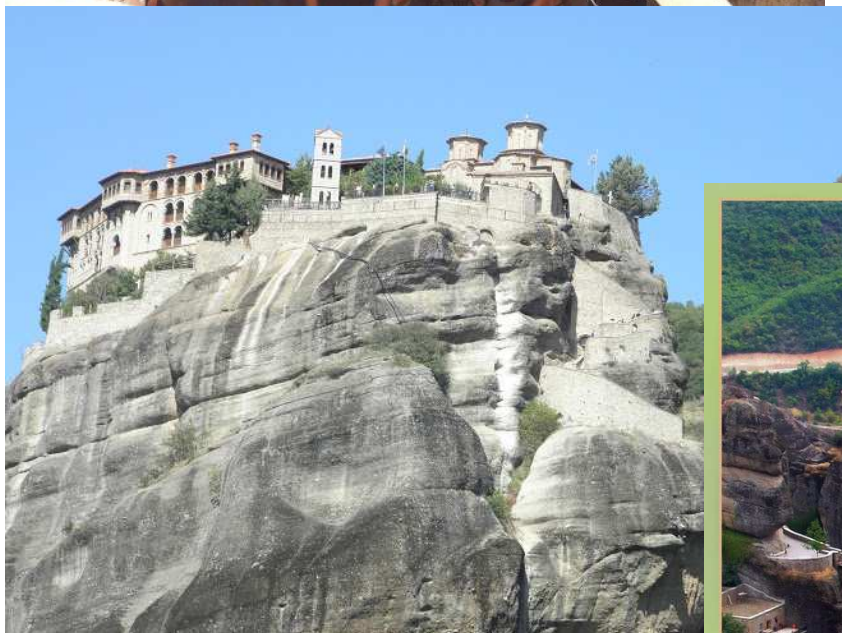
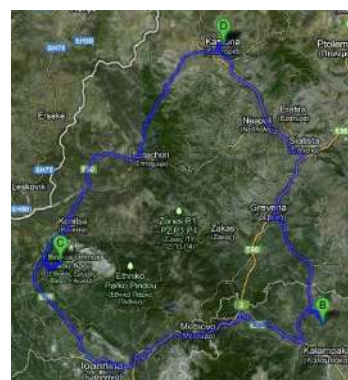

חזרנו לעיירה והכנסנו את כישוריו של אודי שמעולם לא איכזבו, וגם הפעם. האוכל היה טעים המחיר די מצחיק והדרך מהמסעדה לגלידריה הסמוכה עזרה להכין טיפה מקום למנת גלידה החובה שליוותה אותנו בכל הימים הבאים גם כן.

למחרת תכנית הטיול הייתה עמוסה, אולי עמוסה מדי. אבל היא נבנתה מתוך מחשבה על צוותי שתי הססנות שזה להם יום הטיולים המלא היחיד, כי בגלל מגבלות כאלו ואחרות, נאלצו לעזוב ביום שאחרי.

מה אגיד לכם, המראות שראינו אחרי נסיעה של כשעה וחצי הצדיקו גם נסיעה של 10 שעות.

בכל המדריכים נאמר שמטאורה אתר חובה, והתמונות היו מהממות. גם התמונות שמצורפות כאן וגם התמונות המקצועיות באתרים השונים לא יכולים להעביר את התחושה הממלאת את הריאות הראש והעיניים: המנזרים הבנויים בקצה אצבעות סלע אנכיות פשוט לא יכול לעבור בתמונות חייבים להיות שם !!

אחרי מטאורה אכלנו ארוחה טובה במסעדה נעימה למרגלות הצוקים. בספרי ההדרכה נאמר שהעיירה קאלאבאקה שצמודה לשמורת מטאורה היא פנינה קולינרית בפני עצמה: הסופלאקי והבאקלאווה ברחוב הראשי של קאלאמבקה מהטובים ביוון כולה. נראה קצת הגזמה: האוכל היה טוב מאד אבל רוב האווירה הגיעה דווקא מהנוף.

אגב, אמרתי שהכל היה מושלם – בגדולה כן, בקטנה... אפשר למצוא כמה פישוליות קטנות: האתר השני היה קניון ויקוס, מרחק של כ-100 ק"מ נסיעה אך הכבישים המפותלים והעובדה שהיה מאד קשה להתנתק ממטאורה ובילינו שם זמן רב יחסית, גרם לכך שהגענו לקניון ויקוס מאוחר אחרי הצהריים, ולא היה זמן לשאול ולמצוא את הכניסה הנכונה לקניון. בספרי ההדרכה נכתב: מדובר בערוץ העמוק ביותר באירופה אשר יש בו זרימת מים קרירים וצלולים לאורך כל השנה, מקום נפלא לטיולים בעיקר בעונות החמות של הקיץ, בחורף האיזור מכוסה בשכבע עבה של שלג, איזור זה צפון יוון הוא אלפיני לחלוטין ושונה באופן קיצוני מיוון כפי שאולי מוכרת לרוב הישראלים.

מה שהיה צריך לעשות למרות הרצון ששני הצוותים שעוזבים אותנו מחר ינצלו את הזמן ככל האפשר, לוותר על הנסיעה הארוכה ולחזור לקסטוריה. במקום זה נסענו שעתיים ואף יותר ועשינו תצפית על הקניון. התצפית לא יותר מרשימה מאשר תצפית על המונפורט מפארק גורן... קינחנו בבית קפה נחמד שלא הבין איך נפלו עליו 15 איש, אבל השוקו החם היה שילוב טוב עם נופי הטבע וההרים העוצמתיים. לאחר מכן פתחנו בנסיעה ארוכה בחזרה לקסטוריה, ולמרבה הצער את קטע הכביש של כמה עשרות קילומטרים שהוא היפה ביותר באיזור לא ראינו, אלא רק את הכביש לאור פנסייה של המכוניות.

למחרת תוכנן טיול קצר מאד שיסתיים בשדה התעופה בשעה 13:00 כדי שהצוותים יוכלו להמריא מייד עם פתיחת השדה ב-14:00.

תכניות לחוד וביצוע לחוד.... אחרי ארוחת הבוקר התחלנו בסדרת טלפונים ומיילים בנסיון להתגבר על הבעיה שנוצרה: רודוס לא מוכנים לקבל את 2 הסנסות לחניית לילה למרות שקיבלו על כך הודעה שבועיים קודם לכן.

מסתבר שאי אפשר לבקש מוקדם מדי וגם לא מאוחר מדי. ניסינו בכל דרך, שאול הפעיל את ה iPad ואת הטלפון, ניסינו להפעיל קשרים. נדא. כלום לא עזר. ידיד טייס אתונאי הציע לנחות ולהגיש תכנית VFR לילה לישראל, שכמובן לא תאושר. כאילו קראו את המחשבות, הודיעו לנו שאם מכל סיבה שהיא יחנו ברודוס ללילה – ייקנסו.

החבר הטייס ששדה מגרה הוא שדה הבית שלו הבטיח (וקיים) שהתדלוק והמעבר במגרה יהיו מהירים מאד. החברים סיפרו מאוחר יותר שלא הספיקו לדומם את המנוע והמטוס היה מתדלק, הם כמעט נשבעו שהתדלוק החל תוך כדי הסעה.... ניסינו את קוס: בילוי לילה בקוס ולמחרת טיסה לישראל עם תדלוק ברודוס. אבל גם קוס מלאים ולא מאשרים. הרעיון לחנות לילה במגרה לא אהוב על החברים, וככה נותר מיקונוס: חניית לילה ובבוקר טיסה לישראל עם תדלוק ברודוס. כל הסידורים לקחו הרבה זמן, ולכן סיימנו בטקס הדגלונים המסורתי, כמה מילות סיכום והחברים יצאו לכיוון שדה התעופה.

אחרי הפרידה הקשה מהחברים ביצענו את הטיול הקצר שכלל את שמורת הטבע הצמודה לאגם ולעיירה. לא משהו ששווה לטוס ליוון בשבילו אבל סיפק כמה נקודות תצפית יפות על האיזור.

לאחר מכן ניצלנו את אחרי הצהריים והערב כדי להכיר את העיירה. גולת הכותרת מבחינתי היה מציאת האנדרטה לזכר כ-1000 יהודי קסטוריה, שרוכזו על ידי הנאצים ונשלחו לאושוויץ, 35 מהם שרדו וחזרו.

לאחר מכן מצא שאול נקודת תצפית גבוהה ויפה על חצי האי באגם, ולקח אותנו לשם. עמדנו דקות ארוכות משתאים מהנוף היפה והאוויר הצלול, הכל כדי להכין עוד מקום לארוחת הערב הטובה והגלידה שאחריה.

ביום הטיולים השלישי והאחרון חיכו לנו 2 אתרים שרק אחד מהם זכה לראות אותנו...

נסענו לעיר המים והמפלים אדסה. העיר נמצאת בגובה 1000 רגל על שיפולי ההרים החולשים על מישור ארוך ופורה המגיע בסופו של דבר לכיוון סלוניקי. מכמה מקומות בעיר נשפכים המים בסדרת מפלים שחלקם היו שומרים את הכינרת במצב מלא תמידי. סוף הקיץ ואין שלגים באיזור, גשם לא ירד, ועדיין חישבנו בפלג אחד ס"ג של 28800 מ"ק לשעה !!!

במשך שעות לא יכולנו להתנתק מהמקום, ומילאנו מלוא הריאות את שהעיניים רואות והאזניים שומעות. כמובן שקינחנו בארוחה טובה במסעדה שמוקמה הייטב על אחד האשדים הגועשים.

למודי נסיון, או "הנכוה ברותחין נזהר בצוננים" ויתרנו על האתר השני שתוכנן לאותו יום. כמו אחרי מטאורה היינו רוויים מהנופים המהממים והחלטנו שחוזרים לקסטוריה ונהנים מאחר צהריים וערב רגועים לפני הטיסה מחר הבייתה. החלטה נכונה.

האתר שוויתרנו עליו נקרא וריה – עיר המצוק.

נחל זורם בלב העיר הבנויה על גדותיו התלולות. בתים מקדוניים-תורכיים רבים, מסגד גדול וכנסיות ביזנטיות אחדות. רובע יהודי משופץ, ב"רחוב הקדושים היהודים" (Evreion Martyron). יהודי וריה נזכרים כבר בברית החדשה. אחרי השואה נותר בעיר רק גרעין קטן של משפחות.

החלטנו שחייבים להשאיר גם למטסים הבאים, וריה וויקוס יהוו את הבסיס לטיולי הקרקע במטס הבא לצפון יוון.

הדרך הבייתה

ביום השמיני והאחרון ציפתה לנו דרך ארוכה יחסית. 3 לגים, כמעט 1700 ק"מ נטו, כמעט 5.5 שעות נטו באוויר. 4 שדות תעופה שכל אחד דורש את הזמן שלו. יום ארוך. בפועל הסתבר שמרווחי הבטיחות שלקחנו היו מוגזמים וברודוס ישבנו ואכלנו ושתינו בניחותא והמראנו כך שזמן הנחיתה יהיה מה שהודענו.

ובכל זאת פטור בלי כלום אי אפשר.

הטיסה מקסטוריה למגרה קצרה יחסית, טיפה יותר משעה, כבר אחרי כמה דקות עוברים מעל צוקי מטאורה המהממים. ארץ ירוקה, הררית, מיוערת, זרועת אגמים ונהרות. גם לא מעט שדות תעופה. בשלב מסוים מימין הר Pamassos – אתר הסקי של אתונה ומשכנה של Delphi.

מגרה שדה משולב – צבאי ואזרחי. נמצא בתוך TMA אתונה. נכנסים ל TMA בנקודה שנקראת GERMI וצריכים להנמיך מ 6500 לגובה אפס, תוך מעבר כמה רכסים.

המרחק 16NM קצר ונגמא מהר מאד. למרות הפחתת הכח מראש, המהירות בהנמכה קרוב ל 200 קשר. אתונה העבירה אותנו למגרה אך הפקח לא עונה. מנסים בתדר שבחוברת – והפקח עונה. החוברת יותר מעודכנת מאתונה?? ... מאיפה אתם מגיעים? מצפון? – לא להאמין, אתונה לא רק נתנה תדר שלא עונים בו, היא גם לא יידעה על הגעתנו. "כן" אנו עונים ועוברים עוד חצי מייל. "תדווחו 5 מייל צפונית לשדה". "אנחנו 5 מייל צפונית לשדה". אהה... תדווחו בעם הרוח של 26". "אנחנו בעם הרוח של 26". טוב, שברנו אותו, תדווחו בפיינל.

במגרה הכל יעיל, התדלוק תוך דקות, הולכים ל CAA: משרד פשוט ואיש נחמד שכורע ברך ומסתכל איתנו במפה על הנתיב שהגשנו ב FP. אתם יכולים לקצר ישר מ AIGINA ל KEA, הציע בנדיבות, באוויר זה לא עבד.... אבל היה נחמד האגרות מצחיקות כמו בכל יוון ומוכנים ליציאה. ממריאים והבקרת מאתונה לא מאשרת כל מה שרצינו אבל ככל שמתרחקים מאתונה היא נדיבה יותר ואת הדרך לרודוס גומאים מהר. קצת מעל שעה וחצי והגלגלים מנשקים את האספלט המוכר של רודוס – מרגישים כבר כמעט בבית.

כאמור גם כאן הכל יעיל. בסיום התדלוק מגיע 4X נוסף לסוף שבוע. קצת סידורי קרקע, דיוטי פרי והמראה לארץ. טיסה שגרתית יפה עם השקיעה מימין. סיום רומנטי ויפה למטס נהדר.

וכל הדרך מהדהדת השאלה של החברים: לאן המטס הבא? כנראה מונטנגרו, סקופיה והפארקים של קרואטיה, אבל עד מאי יכולים להיות המון שינויים.

אז מה היה? בעיקר אנשים נהדרים, מזג אויר מושלם, תכנון טוב שפעל היטב וגם ארץ יפה והרבה כיף.